

Maico Daud

[1 februari 2016] Maico is meubelmaker. In Tanzania zie je ze veel langs de grote hoofdwegen: grote fauteuils, dik bekleed en met veel schuimrubber erin. Ze maken ze in halfoverdekte werkplaatsen en de meubels staan in het zand of in het gras langs de weg uitgestald. Het eindproduct lijkt, als je met

onervaren Hollandse ogen kijkt, gewoon uit een echte fabriek te komen. Maar het is 100% handwerk. De meubelen worden meest als bankstellen verkocht: twee tweezitters en een éénzitter, qua vorm en constructie geheel identiek, maar wel met verschillend design.

Maico heeft momenteel veel last van de toenemende concurrentie: er komen zo onderhand wat te veel

meubelmakers hier. Eén van de belangrijkste nevenproducten van het Sengerema-project is echter het ondernemerschap zelf: Maico heeft veel plannen!

Maico (26) leeft zo'n anderhalve kilometer lopen langs kriskras door elkaar heen gebouwde huisjes verspreid over de heuvels met allemaal hun eigen shamba's (akkertjes), een eigen ommuurd erfje met een gezellig huisje. De wandeltocht er naartoe is een feest op zich, over zanderige dijkjes, springend over waterloopjes, door de tuinen van 100 burens. Hij woont daar met zijn vrouw en twee dochtertjes van 2 en 6, Melissa en Sophia. Die twee zijn absoluut om

op te eten.

Elisabeth, zijn vrouw, rent voor me: het ontbreekt mij aan niets hier. En ik heb onder de veranda een eigen kamertje. Maar vergis je niet. Het is ruraal Tanzania en deze mooimaakwoorden moet je wel buiten de Europese contexten plaatsen. Ik vind het geweldig en krijg mijn lijf best schoon met een plastic emmertje.

Het levensverhaal van Maico is er niet eentje van gemak en voorspoed. Hij heeft zijn vader niet gekend; die overleed al toen hij heel klein was. De vader van zijn jongere zusters is er op een dag gewoon vandoor gegaan. Gek genoeg geldt dat ook weer voor 3 van zijn zusters zelf: hij heeft geen idee waar ze zijn. Ze zijn gewoon 'een toekomst gaan zoeken' en het blijft gissen voor mij, hoe het toch kan, dat er verder

helemaal geen contact meer is. Iedereen heeft hier immers een telefoon. Eén van die zusters heeft zelfs één van haar kinderen bij Maico achtergelaten. Zij woont hier ook.

Maico's moeder, die aan aids lijdt en regelmatig ziek is, woont in een huisje hier 500 meter verderop in het veld. Bij haar woont ook Maico's jongste zus, voor wie Maico het schoolgeld betaalt. Haar huisje is nog niet gereed; binnen moet al het pleisterwerk nog gedaan worden. Maico heeft het laten bouwen ter vervanging van het veel kleinere huisje, waar hij zelf opgroeide en waarvan hij vreesde dat het het volgende regenseizoen niet zou overleven.

Tot de vierde klas van de middelbare school heeft Maico het nog gered, mede gesponsord door wat andere familieleden, maar daarna was er verder geen geld meer voor school. Hij is toen zo'n beetje in de leer gegaan bij een meubelmaker, zonder salaris. De familie leefde van het schamele winkeltje van moeder en van de eigen tuin.

Toen vertelde iemand hem van de stichting Sengerema. Hij vulde een applicatieformulier in en kon zo als één van de allereerste SYE meedoen. Eerst met het volgen van de cursussen, die nog los van de lening staan. Na de cursussen (Engels, computer, boekhouden, geheel betaald door de stichting), is er eerst sprake van een zogenaamde '*practical assignment*' (praktijkopdracht), tijdens welke verder wordt beproefd of de stichting te maken heeft met een ondernemer die echt vooruit wil. Dan volgt een stageperiode: de ondernemers gaan bij een professional aan de slag en krijgen een klein salaris.

Als ze ook hier doorheen komen, dán pas begint de microfinanciering. Op basis van een goed onderbouwd 'businessplan', waarin zowel een persoonlijk verhaal alsook het praktische deel, gericht op de aanstaande zakelijke plannen, wordt dan een specifieke lening vastgesteld. In Maico's geval betrof dit 3.475.000 shilling, zo'n €1500. Deze lening moet in 4 jaar worden terugbetaald, waarbij ook sprake is van 12% rente.

Met deze investering kon Maico de huur van zijn winkel (zeg maar: showroom; een ruimte van 3 bij 6 meter, waar de banken tot 2 hoog kunnen worden tentoongesteld) en zijn werkplaats huren,

alsmede de nodige machines kopen. Wat ik hier werkplaats noem, dat betreft wat houten hutjes, waarin materialen opgestapeld staan en een paar naaimachines erbij. Buiten heeft hij wat zaag- en timmergereedschap. Maico is er prima in

geslaagd om in vier jaar tijd al zijn maandelijkse '*installments*' terug te betalen. De laatste jaren gaat het wel een stuk minder goed, vooral door toenemende concurrentie. De verkoop zit op zo'n 3 bankstellen per maand. Met even doorvragen naar de kosten en opbrengsten kom ik uit bij verdiensten die toch onvoldoende zijn om de zaak verder uit te bouwen. Nu is Maico zich aan het richten op de commerciële mogelijkheden van een soort visboerderij. Hij is met enige partners aan het voorbereiden om hier een nieuw project mee te starten.

Daarnaast wil Maico nog extra certificaten voor het meubelvakmanschap gaan halen. Als hij deze certificaten in zijn bezit heeft, dan kan hij meubelorders van overheden aannemen. Dat zou hem ook flink wat meer klanten kunnen opleveren.

Nadat we al zijn bedoeningen zo'n beetje hebben doorgenomen, vertelt Maico me nog, dat hij eind februari zijn 'factory' moet verlaten. Op dat stuk grond gaat binnenkort een bouwproject starten en Maico is slechts een onderhuurder daar. "Matata, matata", zegt-ie (problemen, problemen). Maar ook: 'we vinden er wel weer wat op. We zijn per slot van rekening entrepreneurs!'